

Instagram: stela_knjige

Facebook: stela

www.stelaknjige.rs

NASLOV ORIGINALA

Ali Hazelwood

The Love Hypothesis

Copyright © 2021 by Ali Hazelwood

All rights reserved including the right of reproduction in whole or in part in any form.

This edition published by arrangement with Berkley, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC.

Za izdanje na srpskom jeziku © Publik praktikum 2022

ZA IZDAVAČA

Marko Sabovljević

UREDNIK

Marina Sabovljević

LEKTURA I KOREKTURA

Borka Slepčević

DIZAJN KORICA

Tatjana Jović

SLOG I PRELOM

Studio Znak

ŠTAMPA

Alpha print, Zemun

TIRAŽ

1.000

IZDAVAČ

Publik praktikum, imprint Stela

Dobrovoljačka 10/I, Zemun

office@publikpraktikum.rs

011/4202 544; 011/4202 545

GODINA IZDANJA

2022

Sva prava zadržana. Nijedan deo ove knjige ne sme se kopirati ni prenositi u bilo kom obliku ili bilo kojim sredstvima, elektronskim ili mehaničkim, uključujući foto-kopiranje, snimanje ili bilo koji sistem za skladištenje i pretraživanje informacija, bez pismenog odobrenja izdavača.

CIP – Каталогизација у публикацији
Народна библиотека Србије, Београд

ISBN 978-86-6035-999-7

COBISS.SR-ID 74404361

Ljubavna hipoteza

ALI HEJZELVUD

Prevela sa sa engleskog
Jelena Radojčić

Stela

Recenzije za roman *Ljubavna hipoteza*

„Jednorog savremene romanse: neuhvatljivi spoj duboke promišljenosti i očaravajuće fantazije... Roman *Ljubavna hipoteza* je komercijalno privlačan, ali prećutna tajna je da postoji specifična publika, sastavljena od svih Oliva na svetu koje su duboko i željno čekale baš ovu knjigu.”

– Kristina Loren, autorka bestselera *Njujork tajmsa*

„Zabavna, seksi i pametna. Ali Hejzelvud je sjajno napisala *Ljubavnu hipotezu*.”

– Marijana Zapata, autorka bestselera *Njujork tajmsa*

„Ovde je jedna od mojih omiljenih tema – džangrizavac nailazi na dušicu – obrađena na zabavan i krajnje simpatičan način... Dopale su mi se pozitivne aluzije na fandom i ljubavne romane, i nisam mogla da ispustim knjigu. Toplo preporučujem!”

– Džesika Kler, autorka bestselera *Njujork tajmsa*

„Prelepo napisana romantična komedija u čiju ćete se junakinju odmah zaljubiti, *Ljubavna hipoteza* zaslužuje istaknuto mesto na vašoj polici.”

– Elizabet Everet, autorka *Ženske formule ljubavi*

*Mojim ženama naučnicama: Kejt, Kaiti, Hatun i Mar.
Per aspera ad aspera.*

hipoteza (imenica)

Pretpostavka ili objašnjenje predloženo na osnovu ograničenih dokaza koje predstavlja polaznu tačku daljeg ispitivanja.

Primer: „Na osnovu dostupnih informacija i do sada prikupljenih podataka, moja hipoteza je da će mi biti bolje ako se držim podalje od ljubavi.”

Prolog

Iskreno, Oliva je bila malo zabrinuta u vezi s celom tom stvari na postdiplomskim studijama.

Ne zato što nije volela nauku. (Jer jeste. *Volela* je nauku. Nauka je bila njena stvar.) Ne ni zbog brda očiglednih upozoravajućih znakova. Bila je svesna da godine potcenjenog, nedovoljno plaćenog rada od osamdeset sati nedeljno možda *neće* najbolje delovati na njeno mentalno zdravlje. Da noći koje će provesti radeći ispred Bunzenovog plamenika kako bi otkrila trivijalni komadić znanja možda i *nisu* ključ sreće. Da možda *nije* mudra njena odluka da svoj um i telo posveti akademskim ciljevima, i samo retko napravi pauzu kako bi neopaženo pojela neko pecivo.

Bila je potpuno svesna, a ipak je ništa od toga nije brinulo. Ili možda jeste, malo, ali mogla je to da podnese. Nešto sasvim drugo ju je sprečavalo da se prepusti najozloglašnijem krugu pakla (doktorskom programu). To jest, sprečavalo ju je sve dok nije bila pozvana na Stanford, na intervju za mesto na odeljenju za biologiju i naišla na Njega.

Njega, čije ime nikada nije saznala.

Njega, koga je upoznala nakon što je bez razmišljanja uletela u prvo kupatilo koje je uspjela da nađe.

Njega, koji joj je rekao: „Samo da pitam, postoji li poseban razlog za to što plaćete u mom toaletu?”

Oliva je zacvilela. Pokušala je da otvori oči kroz suze, i jedva uspjela. Celo vidno polje joj je bilo zamagljeno. Videla je samo razliveni obris – neko visok, tamnokos, odeven u crno i... da. To je bilo to.

„Ja... da li je ovo ženski toalet?“, promucala je.

Pauza. Tišina. A onda: „Ne.“ Glas mu je bio dubok. Veoma dubok. Zaista dubok. *Nestvarno* dubok.

„Jeste li sigurni?“

„Jesam.“

„Stvarno?“

„Prilično, pošto je ovo kupatilo moje laboratorije.“

Dobro. Time ju je ubedio. „Stvarno mi je žao. Jeste li hteli da...“ Pokazala je prema kabinama, ili mestu na kom je mislila da se nalaze. Oči su je pekle, čak i zatvorene, i morala je da ih stisne kako bi odagnala taj osećaj. Pokušala je da obriše lice rukavom, ali materijal od kojeg je njena haljina bila napravljena bio je jeftin i tanak, i nije upijao ni upola kao pravi pamuk. Ah, te čari siromaštva.

„Samo sam hteo da prospem ovaj reagens u kanalizaciju“, rekao je, ali nije čula da se pomerio. Možda zato što je stajala ispred lava-boa. Ili možda zato što je pomislio da je Oliva neka čudakinja, pa je razmišljao da pozove obezbeđenje kampusa. To bi brutalno brzo okončalo njene snove o doktoratu, zar ne? „Ovo ne koristimo kao toalet, već samo za odlaganje otpada i pranje opreme.“

„Oh, izvinite. Mislila sam...“ Slabo. Slabo je razmišljala, što je bila njena navika i prokletstvo.

„Jeste li dobro?“ Sigurno je zaista visok. Činilo joj se kao da njegov glas dolazi s visine od tri metra iznad nje.

„Naravno. Zašto pitate?“

„Zato što plaćete. U mom kupatilu.“

„Oh, ne plaćem. Dobro, na neki način plaćem, ali to su samo suze, znate?“

„Ne znam.“

Uzdahnula je naslonivši se o popločani zid. „To je zbog sočiva. Istekao im je rok pre nekog vremena, a ionako nikada nisu ni bila najbolja. Upropastila su mi oči. Skinula sam ih, ali...“ Slegnula je ramenima. Valjda prema njemu. „Potrebno je neko vreme da se oporave.“

„Stavili ste sočiva kojima je istekao rok?“, zvučalo je kao da je lično uvređen.

„Pa nije baš davno.“

„Šta znači ‘nije davno?’”

„Ne znam. Nekoliko godina?”

„*Molim?*”, naglašeno je upitao. Jasno. Prijatnim tonom.

„Mislim da je samo nekoliko.”

„Samo nekoliko *godina?*”

„U redu je. Rok trajanja je samo formalnost.”

Oštar zvuk – neka vrsta frktanja. „Rokovi trajanja služe da vas ne bih zatekao kako plaćete u uglu mog kupatila.”

Ako ovaj lik nije gospodin Stanford lično, stvarno bi morao da prestane da ovo kupatilo naziva *svojim*.

„Sve je u redu.” Odmahnula je rukom. Prevrnula bi očima da je nisu tako pekle. „Peckanje obično traje samo nekoliko minuta.”

„Kažete da ste to i ranije radili?”

Namrštila se. „Šta sam radila?”

„Stavljali ste sočiva kojima je istekao rok.”

„Naravno. Sočiva nisu jeftina.”

„Nisu ni *oči*.”

Hm. Ima smisla. „Hej, jesmo li se upoznali? Možda sinoć, na uvodnoj večeri s potencijalnim studentima na doktorskom programu?”

„Ne.”

„Niste bili tamo?”

„Nije baš moj vid zabave.”

„Ali besplatna hrana?”

„Nije vredna prazne priče.”

Možda je bio na dijeti, jer koji bi student to rekao? A Oliva je bila *sigurna* da je bio na doktorskim studijama – odavao ga je oholi, snishodljivi ton. Svi doktorandi su takvi: smatraju da su bolji od drugih samo zato što imaju sumnjivu privilegiju da u ime nauke seciraju voćne mušice za devedeset centi na sat. U sumornom, mračnom paklu fakulteta, ovi studenti su bili najniže na lestvici, pa su morali da ubeđuju sebe da su najbolji. Oliva nije bila klinički psiholog, ali to se činilo kao udžbenički primer odbrambenog mehanizma.

„Jeste li ovde zbog razgovora za mesto u programu?”, upitao je.

„Aha. Za ekipu na biologiji sledeće godine.” Bože, oči su joj gorele. „A vi?”, upitala je pritiskujući ih dlanovima.

„Ja?”

„Koliko ste dugo ovde?”

„Ovde?” Pauza. „Šest godina. Otprilike.”

„Oh. Hoćete li onda uskoro doktorirati?”

„Ja...”

Primetila je njegovo oklevanje i odmah se osetila krivom. „Čekajte, ne morate da mi odgovorite. Prvo pravilo postdiplomskih studija – ne rasputuj se o rokovima za disertacije drugih doktoranada.”

Trenutak. A onda još jedan. „Dobro.”

„Izvinjavam se.” Poželela je da ga vidi. Društvene interakcije su same po sebi bile dovoljno teške; samo joj je falilo i to što ne vidi reakcije. „Nisam nameravala da izigravam vaše roditelje na Dan zahvalnosti.”

Tiho se nasmejao. „To bi bilo nemoguće.”

„Oh.” Nasmešila se. „Naporni roditelji?”

„I još naporniji Dan zahvalnosti.”

„To je vama Amerikancima nagrada za napuštanje Komonvelta.” Ispružila je ruku u pravcu u kom se nadala da se on otprilike nalazi. „Ja sam Oliva, inače. Kao maslina.” Počela je da se pita da li se upravo predstavila odvodu kada je čula kako prilazi bliže. Šaka koja se sklopila oko njene bila je suva, topla, i tako velika da je mogao da joj obuhvati celu pesnicu. Mora da je kod njega sve ogromno – visok je, ima duge prste. Dubok glas.

Nije bilo baš neprijatno.

„Ti nisi Amerikanka?”, upitao je.

„Kanađanka. Slušaj, ako slučajno budeš razgovarao s nekim iz prijemne komisije, molila bih te da ne pominješ moju nezgodu sa sočivima? Zbog nje bi izgledalo da nisam baš najsajnija kandidatkinja.”

„Misliš?”, pitao je praveći se ozbiljan.

Da je mogla, ljutito bi ga pogledala. Mada je možda svakako i uspeła u tome jer se on nasmejao – jedva primetno, ali Oliva je primetila. I to joj se nekako dopalo.

Pustio ju je, a ona je shvatila da mu je stezala ruku. Ups.

„Planiraš li da se upišeš?”, upitao je.

Slegnula je ramenima. „Možda neću dobiti ponudu.” Mada se zaista složila s profesorkom s kojom je razgovarala, dr Aslan. Nije zamuckivala i mrmrljala kao obično. Pored toga, sve ocene i prosek bili su joj gotovo besprekorni. Ponekad je bilo zgodno što nema život.

„Onda, planiraš li da se upišeš ako dobiješ ponudu?”

Bila bi glupa da to ne uradi. Ovo je ipak bio Stanford – s jednim od najboljih programa za biologiju. Barem je to sebi govorila kako bi prikrila strašnu istinu.

Zbog čega je, iskreno, i bila pomalo zabrinuta u vezi sa svim tim na postdiplomskim studijama.

„Ja... možda. Moram reći da granica između odlično odabrane karijere i kritičnog zaseravanja života postaje pomalo nejasna.”

„Čini se da nagingeš ka zaseravanju.” Zvučao je kao da se smeši.

„Ne. Pa... Samo se...”

„Šta?”

Ugrizla se za usnu. „Šta ako nisam dovoljno dobra?”, izletelo joj je, i zašto, bože, zašto je ovom liku koji je slučajno naišao u kupatilu otkrila najdublje strahove koje je nosila skrivene u duši? I šta je uopšte bila poenta? Kad god bi svoje sumnje iznela prijateljima i poznanicima, svi su automatski pružali ista otrcana, besmislena ohrabrenja. *Biće sve u redu. Ti to možeš. Verujem u tebe.* Ovaj tip će sigurno učiniti isto.

Evo.

Samo još trenutak.

Još časak...

„Zašto to želiš?”

Uh? „Želim... šta?”

„Da doktoriraš. Koji je tvoj razlog?”

Nakašljala se. „Uvek sam bila radoznala, a doktorske studije su idealno okruženje za to. Tako ću steći važne veštine koje...”

Frknulo je.

Namrštila se. „Šta?”

„Neću rečenicu koju si našla u priručniku za pripremu za razgovor. Zašto *ti* želiš doktorat?”

„Ali tako je”, tvrdila je, pomalo slabašno. „Želim da izoštrim svoje istraživačke sposobnosti...”

„Zato što ne znaš šta bi drugo radila?”

„Ne.”

„Zato što nisi dobila odgovarajući posao u struci?”

„Ne – nisam ni tražila posao u struci.”

„Ah.” Pomerio se, velika, nejasna figura stala je pored nje da sipa nešto u lavabo. Oliva je osetila dašak eugenola, praška za veš i čiste muške kože. Čudno lepa kombinacija.

„Treba mi više slobode nego što rad u struci nudi.”

„Nećeš imati mnogo slobode na fakultetu”, glas mu je bio bliži, kao da se još nije povukao. „Moraćeš da finansiraš svoj rad kroz smešno konkurentne stipendije za istraživanje. Zarađivala bi više radeći neki posao od devet do pet, koji ti zapravo omogućava da uživaš u konceptu vikenda.”

Oliva se namrštila. „Pokušavaš da me nateráš da odbijem ponudu? Da li je ovo neka vrsta kampanje protiv osoba koje nose stara sočiva?”

„Ma ne.”

Čula je da se osmehuje.

„Produžicu, verujući da je to bila samo jedna slučajna greška.”

„Nosim ih *sve vreme*, i skoro nikad...”

„U dugom nizu slučajnih grešaka, naravno.” Uzdahnuo je. „Reći ću ti nešto: nemam pojma jesi li dovoljno dobra, ali ne treba ni da razmišljaš o tome. Na fakultetu malo dobijaš, za mnogo dolara. Važno je samo da li je tvoj razlog da budeš deo akademske zajednice dovoljno dobar. Dakle, Oliva, zašto doktorat?”

O tome je razmišljala i razmišljala, a zatim još razmišljala. A onda je pažljivo odgovorila. „Imam pitanje. Konkretno istraživačko pitanje. Nešto što želim da otkrijem.” Eto. Gotovo. To je bio odgovor. „Bojim se da niko drugi to neće otkriti ako ja to ne učinim.”

„Pitanje?”

Osetila je strujanje vazduha i shvatila da je sada naslonjen na lavabo.

„Da.” Usta su joj bila suva. „Nešto što mi je važno. I ne verujem da će iko drugi to uraditi. Jer do sada nije. Jer...” *Zato što se desilo nešto loše. Zato što želim da doprinesem da se to ne ponovi.*

Teške misli u društvu stranca, u tami njenih sklopljenih kapaka. Zato je otvorila oči; vid joj je i dalje bio zamagljen, ali peckanje je uglavnom nestalo. Lik je gledao u nju. Nejasnih obrisa, možda, ali je bio veoma *prisutan*, strpljivo je čekao da nastavi.

„Važno mi je”, ponovila je. „Istraživanje koje želim da obavim.” Oliva je imala dvadeset tri godine i bila je sama na svetu. Nije želela vikende, ni pristojnu platu. Želela je da se vrati u prošlost, i da ne bude tako sama. Ali pošto je to bilo nemoguće, rešila je da popravi ono što je mogla.

Klimnuo je glavom, ali se ne rekavši ništa uspravio i napravio nekoliko koraka prema vratima. Jasno, odlazio je.

„Da li je moj razlog dovoljno dobar da krenem na postdiplomske studije?”, doviknula je za njim. Nije joj se svidelo koliko zvuči kao da joj je potrebno odobravanje. Verovatno je bila usred neke vrste egzistencijalne krize.

Zastao je i ponovo pogledao u nju. „Taj je najbolji.”

Učinilo joj se da se osmehnuo. Ili tako nešto.

„Srećno na razgovoru, Oliva.”

„Hvala.”

Već je bio skoro izašao.

„Možda se vidimo sledeće godine”, promucala je, malo pocrveneši. „Ako me prime. I ako ti ne diplomiraš.”

„Možda”, čula je.

Rekavši to, nestao je. A Oliva nikada nije saznala kako se zove. Ali nekoliko nedelja kasnije, kada joj je odsek za biologiju Univerziteta Stanford dao ponudu, prihvatila ju je. Bez oklevanja.